

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גם' אדם טוירא לגלג סת"ל
ותיבת בזה נחמק: (ב) רש"י
דיה והסא במחבין שובר וס'
דכני הסדורי ראי לא מהדר
ליה חוזר ותוכנו לזה מה
שפטר: (ג) תוס' ראי אלמלא
וסי' דלחרינה קא'. גיב גיב
דמסר: היו גורמים והאורג
וסי' רחמנ הסט בסורל:

גליון הש"ס

נמ' כדי לצוד בו משקלות
קטנה. פיץ בנ"ב פט ע"ה
תוס' ד"ה ולא כלל:

מוסף רש"י

[illegible]

שלושה עשרות חלן.
במחזיקין ובשעירין (ויס'')
כא מצה במשמע. תלמי
א של תקנה תחזק דת
לחם (שם) קמיה. מעני
קמח (שם) מעשרת. של
עומק עשרה לית פחות
ומחזק לחם בעני של
תלמי נסוח ומחזק (שם)
רבעא רבעא. משקל קטן
שלתי היה (שם)
עליו את רגל. ומיה קלף
בגור דמליה וקמח ופיסד
אל מחסור. עור. מחסור מן
הע בדמיה. וישעיה מן
הע בדמיה. וישעיה מן

יחדו למשכב הוב מנחם ליעשי

לִיה לֹהֵה לִשְׁטָרָא, דְּאִיבְעִי לֵאמֹר
לְקַמְעָא, וְלֹא שֵׁנָא שְׂאִינִי מֵעַ
דְּאִמְרֵי לֹא שֵׁנָא לֵב בִּין מְעוּנָא
רַב נַחֲמָן הָחֵם שְׁנֵי בִין שְׂרָרָא
שְׂרׁוּיָן מִצְּרִיָא אֲרַם שְׂרִיָא
בִּין זְרַעֲרִין לְשִׁאֲרֵין זְרַעֲרִין.
כְּדִי לְנַבֵּל טִיט, אֲבָל טִיט
שִׁיעוּרִי, וְחַד מִנְהוֹן מַצָּה דְּ
נַחֲמָן דְּאִמְרֵי לֹא שֵׁנָא בִין מִן
מִמְנֵי כְּלִים לְשִׁמֵּן שְׁנִקְרָא (ג)
כִּי לְצוּר מְשֻׁמֵּת וְכִי

המוציא יין פרק שמיני שבת

עד שלא אמר פרעמי חייב
עלמא לריך לקיימו. והבא
מקיים ודכולי עלמא אסור
ר קא מיפלגי. ים גורסין

עוד שיאמר לזה פרעתי ולא פרעתי רבא
אמר רבלי עלמא מודה בשטר שכתבו
שצריך לקיימו והכא בכותבין שובר קמילג
תנא קמא סבר כותבין שובר ⁶ ורבי יהודה
סבר אין כותבין שובר רב אשי אמר מפני
שצריך להראותו לבעל חוב שני דאמר ליה
חזי גברא דפרע אנא: עור כדי לעשות כז'
כעא מניה רבא אמר נתמן המוציא עור
בכמה א"ל כדתנן עור כדי לעשות קמע
[המעבדו בכמה א"ל לא שנא] לעבדו
בכמה א"ל לא שנא ומנא תימרא כדתנן
⁷ המלכן והמנפץ והצובע והמוזה שיעורו
כמלא רוחב הסיט כפול והאורג ב' חוטין
שיעורו כמלא רוחב הסיט (כפול) אלמא
כיון דלמדיה קאי שיעורא כמיוו ה"נ כיון
דלעבדו קאי שיעורו כמעובד ושלא לעבדו
בכמה אמר ליה לא שנא ולא שני בין מעובד
לשני מעובד איתיביה ⁸ המוציא סמנין
שריון כדי לצבוע בהן דגמא לאירא ואילו
בסמנין שאינן שריון תנן ⁹ קליפי אגוזים
וקליפי רמונין סטים ופואה כדי לצבוע בהן

בגד קטן [לפי] סככה הא איתמר עלה ^(א) אמר
לפי שאין אדם טורה לשרות סמנין לצבונו כ
יגנה דמקמי דורעינהו ואלו^ה זרעוני יגנה פתח
בתריא אומר חמשה ואילו בתר דורעינהו לא
שול קלה של כבוד דברי רבי עקיבא וחכמים
הא איתמר עלה ^(א) אמר רב פפא הא דזר
אדם טורה להוציא נימא אחת לזריעה והרי
^(ב) מדידים חכמים לרבי שמעון במצויא שופכי
והיונין [בה] שופכין למאי הוו וא"ר ירמיה לג
דגבליה תניא^א מיט כדי לעשות בהן פי כור
אם טורה ^(ב) ^(א) גבל אל היטל לעשות בו
זרע אמי במהרה דעולה כלשה עורות וללא
כמשמעו ולא מליח ודלא קמיה ודלא עפיץ
בר רב יהודה ^(ב) כדי לצור בו משקולת קמנה וז'
דפומבריתא חיפה דמליח ולא קמיה ולא עפיץ
לעשות קמיע דיפתרא דמליח וקמיה ולא עפיץ
את הגט קתי מיתה כדי לצור בו משקולת קמנ'
דפומבריתא התם בבישולא והתנן^א הבגד של
על ה' העור ה' על ה' מפץ ו' כל ה' למדוד
וזה שק והעור העור כשיעור לפוטמה בין שיעור

במלמטה והיא שיעור נשים: שאין אדם עורה בו' ואלו
גמי פחות מדי קמיע לא תשיב: המשנה גרעין: ואילו
בפרק רבי עקיבא מתיר לה רב פפא הכי: נישא: גרעין
מתקנין אותן בשחיתת עפלים כמו שפוח הכי בשחיתת
א. רובע לטירא על פומביהא. דרך הקטורים לצור משק
ומעי. לציר שיעורא מדי לצור משקולת: לכסוב גט. ותמו
ומן ושעור זה קטן מכוין: וקסני מיסא בו'. אלמא שיעור
ה לחכימ לא חי לעיבוד אבל יבש חי לעיבוד וכוין דחי
גל והן אלכנשת: כך שיעור להולאם שבת. אלמא שאין
ומחין ומתקשה לשב עליו ולכסות לזנבא קאום שקורין

שבו, והיכלתא כותבין שובר, השתא
מלוגתיהו, תיק דסבר פטור קסבר כות
שיש בידו שובר לא צריך ליה, ורי יה

[illegible]

עמ.

ידי שבער יש לו סודר ולכן משפיע
ידי השער וממך פירוש הקונטרס
יד ושם דברי זמן להחזירו לזה
יד ירבירא דרען אמר. כרב אשי
תמיא תמוספתא דמילתין) ר' יהודה
האומר אף המוליד שטר פרוש על
האומר חייב מפני שמתמרו לנצל
חוב ולשאר אמורא קשה לרשב"א:
אלמא בין דלמוריה קא.

הוא היה למנהקט מין
ולמארינה קאי (ט) שהוא רחוק יותר
אלה שמה לאו כולוה קימי ללאריה:
ברי כדביתו ע"י את הגב.
סבירה ליה כדבי אליעזר
לדמר עדי מקירה כדתי דלר' מאיר
אין כותבין על הדפפלה דמין גנטיין
על (כא): אין שותבין על דין מחוק
ועל הדפפלה ותומים ממשיך ואמר
גנמ' מאן כחמים ר' אליעזר ובחנם
פ' בקוטרס דשיעור גט קטן מוטל
הכא אשמך דקלך כדי לכבוש עליו
פשה קטנה שבתפילין וימר דגרע
פשה שיעורו לכבוש עליו קשר מוכסין
טעמא דקלך שהוא חשוב אין
מאניעין אותו לקשר מוכסין וכן י
ופרש כאן: וקתני מיהא כד
יצור ואמר אבי' קשה לר"י דלא
הוא לא מלמי מילתא דלמי הכא:
קלך

ב' נחמן אמר רבה בר אבוח
נ' דונמא לאירא והרי זרעוני
מ' מכרוגורת רבי יהודה בן
ז' זבל וחול הדק כדי לזבל
אומרים על לזבל כרישא
הא דלא זרע לפי שאין
טיט דמקמי דלגבליה תניא
לד"ר ששיעורן ברביעית
ל בהן את הטיט ואילו בתר
תתם נמי כדאמר לפי שאין
ל כור ת"ש דאמר רבי חייא
מצה וחיפה ודיפתרא מצה
נמה שיעורו תני רב שמואל
הא אמר אביי ריבעא דריבעא
וכמה שיעורו כדתנן עור כדי
בכמה שיעורו כדי לכתוב עליו
הא ואמר אביי ריבעא דריבעא
על שלשה למדרס השק ד'
בין למת ותאני עלה ובגד
הוצאה ההוא יב'קורטובלא:
קלף

א לשרותה שורה כדי פי סכסכ אל
ר דרעיניכו סגן. דקלה אחד השבו:
מכ כמחשבו. שאין זה סוס מיקון:
מל ארו שורין עני"א. ומה שיפור.
מל על עופרת כדי שלא תפתח לה
(נעין דף פה). גופו של גט הרי את
אין מעובד נפיש: כנישולא. לה כמו
יבוד. הו כמעובד: שמש על שמש
עובד חמשה טפחים נעין וממתיין
שטווייל ומטות ולפשוטן שולמן:
דוכוסטוס

לענין לווה שהוציא את השטר בשבת אחר שפרע שובר ראסיק אדעתיה [שמא יאמר] שלא פרעו אלו סבר אין כותבין שובר והאי פרע ליה ועדיין שט

[illegible]

עין משפט
גר מצותה

ח א מ"ד פ"ד מלכות
שנת ה'תש"ד:
ב ב מ"ד פ"ד מלכות
שנת ה'תש"ד:
ג ג שס ה'תש"ד:
ד ד שס ה'תש"ד:

לעזי רעט"י

ישראל, אינטימ, פסטל
(צמח, שמשורשו מפיקים
צבע).
ורצ"א, פואה (עשב,
שמשורשו מפיקים צבע
אדום).
קריס"א, שבים עשיר רשת.
טנ"א (ט"ן), עומץ (אבקה
של קליפת אלון המשמשת
לציבוד עורות).
פושדטוו"ל
(פולדטוו"ל), כיסא
מחפזל.

ב' ע"פ פ' א

כחובין שובר קמיסלג.
מיסחח לה כפר גט פשוט
רבי דף (גמא) דקעבד ר'
חנינא בר פאסי כחרי יוחנן
רבי לקיש דקאמי כחבין
שובר, וכן כי אתא שובר,
אמר ר' אלעא כחבין שובר,
וכן הלכה. ומישחח שובר,
רובק האשש שחאלאמנה
ומעומת דף אמר ר' אבהו
כחבין שובר, וכפרק
הכותב (נט) לאשש ושם דף
109 אמרו כמקום דלא
אשש דחא כחבין שובר

רבינו חננאל

[illegible]

והוא נהג אף על פי
 כי כרי תהיה ולא כרי
 ויסי אלא כרי מקצתו
 השטר וכוונתו לו שטר
 אשר מוטל ואשקו. ודבר
 זה בין בפריעת מקצת בין
 בפריעת השטר כולו
 אמר המלה אמר שטר,
 וקאמרין אמר ריה כריה
 דרב יהושע אפילו למדי
 כתובין שוכר ה"ס אטלא
 אבל אכוליה שטור לא
 כתבין. וטור לא אפילו
 אכולי שטור ה"ס כתבין.
 ופולחנתא היא, דרב ושמואל
 אמרי אן כתבין שוכר, ור'

יוחנן ור"ל אמרי כותבין
קאמרי רבא בכותבין שוכר
(מבקש ממנו) שוכר, וכין
שעליו קיים, והלכך צריך

מחבין שובר, והכא צריך
נזכר (שלא לעבד) שראוי
אם תלת חיובתא לרב נחמן
בין שאני שרוין, ופרקי
ממני לשרות לצבוע, אבל
כרישה אחת, דאלמא שני
שופכי ששיעורן ברכיית
דורות הן, וקא ייבית הלל
סין, דאלמא סליג על רב
לצורר משקלתא ולעשות
נפחת מן הלית חיי שיעורי,
בלשון משמעל סמארה.